

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/274/2021
Identifikačné číslo spisu:	1112229923
Dátum vydania rozhodnutia:	06.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1112229923.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. A., narodeného X. V. XXXX, V. č. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Bratislava, Kominárska 2,4, IČO: 47 254 084, proti žalovanému Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, Klemensova 8, IČO: 31 364 501, o zaplatenie 3 879,59 eura s príslušenstvom, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24Cpr/9/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2019 sp. zn. 10CoPr/12/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému proti žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. júna 2018 č. k. 24Cpr/9/2012-230 zamietol žalobu a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa ustanovenia § 1 ods. 4, § 96 ods. 1, 2, 3 a 6 v znení účinnom do 31. augusta 2011 a od 1. septembra 2011, § 119, § 121 ods. 1, § 144a ods. 1 písm. c), § 144a ods. 2 písm. b), § 144a ods. 5, § 252g ods. 1 veta prvá zákona č. 311/2001 Zb. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), § 1 ods. 1 písm. a), § 1 ods. 2, § 2 ods. 3 písm. i), § 4 ods. 1, 2, 5, 6, 7 zák. č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z. z. (ďalej len zákon č. 462/2007 Z. z.), § 100 ods. 1, 2, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). Výkonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď vyplatil žalobcovi mzdové nároky minimálne vo výške minimálnej mzdy.

Predmetom sporu bolo právne posúdenie výšky mzdového nároku žalobcu a otázka jeho premlčania. Súd prvej inštancie sa s názorom žalobcu, že za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti mu patrí alikvótna časť mzdy, ako by mu patrila za výkon práce, nestotožnil. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoPr/9/2016 a sp. zn. 8CoPr/11/2016, ktorý sa zaoberal takouto otázkou v skutkovo a právne totožnej veci. Za rozhodné obdobie, počas ktorého bol v rámci pracovnej pohotovosti žalobca prítomný na pracovisku a čakal na výkon práce, prípadne pracoval, keď zasahoval pri požiari, sa vzťahujú § 96 ods. 3 a 6 Zákonníka práce. Podporne k výkladu § 96 ods. 3 poukázal súd prvej inštancie na znenie predmetného ustanovenia v znení účinnom do 31. augusta 2011, kedy mzdový nárok zamestnanca bol definovaný ako mzda vo výške pomernej časti základnej zložky mzdy, najmenej však vo výške minimálneho mzdového nároku ustanoveného v § 120 ods. 4 v eurách za hodinu pre prvý stupeň náročnosti práce, teda nie pre stupeň náročnosti práce podľa zaradenia zamestnanca, ale len pre prvý, z čoho vyplýva možnosť výšku tejto náhrady dohodnúť, rešpektujúc minimálne zákonom kladené nároky na túto mzdu, a preto nešlo o presne stanovenú pomernú časť mzdy. Žalovaný postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď vyplatil žalobcovi mzdové nároky minimálne vo výške minimálnej mzdy. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že uplatnenie námietky premlčania žalovaným bolo v rozpore s dobrými mravmi. V predmetnom konaní bolo povinnosťou žalobcu nárok skutkovo vymedziť a vyčíslieť ho. Tento by bol v rozsahu námietky premlčania premlčaný, t.j. do apríla 2011. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keď žalovaný si trovy konania neuplatnil.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 28. marca 2019 sp. zn. 10CoPr/12/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne na odmeňovanie žalobcu aplikoval Zákonník práce. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s uvedenou právnou úpravou aj z hľadiska Smernice 93/104/ES z 23. novembra 1993, o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, zmenenou a doplnenou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/34/ES z 22. júna 2000, ako aj Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len „Smernica“), ako aj s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci Jaeger, Simap, Európskeho súdneho dvora v prípade Vorel (C-437/05). Smernicu nemožno vykladať tak, že v prípade porušenia ustanoveného týždenného pracovného času, by mal byť zamestnanec odmeňovaný za výkon neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku rovnako ako za aktívnu časť pracovnej pohotovosti.

2.2. Odvolací súd poukázal aj na komentár k ustanoveniu § 96 Zákonníka práce, účinného od 1. septembra 2007, z ktorého vyplýva, že uvedené ustanovenie rozlišuje aktívnu časť pracovnej pohotovosti, ktorú definuje ako časť, keď zamestnanec počas pracovnej pohotovosti vykonáva prácu, od neaktívnej pracovnej pohotovosti, ktorú ďalej rozlišuje na neaktívnu časť pracovnej pohotovosti, počas ktorej sa zamestnanec pripravený na výkon práce zdržiava na dohodnutom mieste mimo pracoviska, od neaktívnej časti pracovnej pohotovosti, počas ktorej sa zamestnanec zdržiava na pracovisku, a ktorá sa považuje za pracovný čas s tým, že upravuje aj minimálne mzdové nároky, ktoré patria zamestnancovi za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas; za každú takúto hodinu neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku patrí zamestnancovi alikvótna časť základnej zložky mzdy, najmenej však vo výške minimálnej hodinovej mzdy podľa osobitného predpisu a zároveň upravuje aj možnosť dohody na poskytnutie náhradného voľna za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku, a preto sa aktívna časť pracovnej pohotovosti, teda, ak zamestnanec počas pracovnej pohotovosti aj vykonáva prácu, považuje za prácu nadčas.

2.3. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovaným voči mzdovým nárokom žalobcu za pracovnú pohotovosť od septembra 2009 do júla 2011, a dospel k správne právnemu záveru, že sú premlčané a vznesenie námietky premlčania žalovaným nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalobca sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 14. septembra 2012 domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť istinu 1 139,97 eur, požadujúc síce úrok z omeškania za nevyplatené náhrady minimálne v rozsahu za pracovnú pohotovosť, avšak príslušenstvo k pohľadávke nielen nevyčíslil, ale najmä v petite svojej žaloby ani neuviedol, keď požadoval iba

zaplatenie istiny a trov konania, pričom v podaní zo 16. januára 2013 (č. 1. 23 spisu, označeným ako doplnenie žaloby) uviedol, že žiada uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 512,61 eur a úroky z omeškania v sume 527,36 eur (a trovy konania) a napokon podaním zo dňa 11. júna 2014 rozšíril uplatnený nárok na sumu 3 879,59 eur (o 2 739,62 eur), zvyšný úrok z omeškania vyčísľil na sumu 516,32 eur, z čoho jednoznačne vyplýva nedôvodná námietka žalobcu, že zmena petitu žaloby týmto podaním bola len kvantitatívna, ktorá sa prejavila zvýšením sumy v žalobe na plnenie a týmto žalobu nemenil, ale ju len spresnil.

2.4. Odvolací súd upriamil pozornosť žalobcu na skutočnosť, že z pôvodnej žaloby, ako aj jej príloh, vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia náhrady za pracovnú pohotovosť, avšak v ďalšom podaní z 11. júna 2014, ktorým menil petit žaloby už vo vyčíslení uplatneného nároku, vychádzal z výšky mzdy pri ôsmej tarifnej triede, z uvedeného je zrejmé, že touto zmenou petitu žaloby si žalobca uplatnil nový nárok, a to zaplatenie mzdy, pri vyčíslení ktorej vychádzal za jednotlivé roky z inej výšky ako pri vyčíslení náhrady za pracovnú pohotovosť, uplatnenej v pôvodnej žalobe, keď z uvedeného ďalej vyplýva, že náhrada za pracovnú pohotovosť, ktorú si uplatnil pôvodnou žalobou, mu bola žalovaným aj vyplatená vo vyššej sume, ako si pôvodnou žalobou uplatnil. Súd prvej inštancie preto dospel k správne mu záveru, že vzhľadom na doručenie zmeny žaloby súdu 11. júna 2014, ktorou si uplatnil nové nároky, ktoré sú do 12. mája 2011 premlčané a rozhodol správne, keď žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu premlčania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, jeho prípustnosť odôvodnil § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca namietal, že súdy nižšej inštancie stotožnili pojem „pomerná časť základnej zložky mzdy“ s pojmom „minimálny mzdový nárok“. Žalobca vymedzil otázku: „Ako je nutné vykladať pojem pomerná časť základnej zložky mzdy a či je možné ho stotožňovať s pojmom minimálny mzdový nárok?“ Pojem pomerná časť základnej zložky mzdy nie je možné stotožňovať s minimálnou mzdou, pričom súd prvej inštancie vychádzal z premisy, že žiadna mzda nemôže byť nižšia ako minimálna mzda, čo považuje žalobca za nesprávne. V situácii, kedy mal žalobca uzatvorenú pracovnú zmluvu s jedinou zložkou a to pevne určenou mesačnou mzdou, je jednoznačné, že základná zložka mzdy je práve jeho mesačná mzda. Pomerná časť mzdy na jednu hodinu je teda jeho mesačná mzda/počet dohodnutých pracovných hodín pre kalendárny mesiac.

4. Žalovaný sa nevyjadril k dovolaniu v súdom stanovenej 10-dňovej lehote, dovolací súd preto na neskôr podané vyjadrenie nemohol prihliadať (§ 436 ods. 3 druhá veta CSP).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z

akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f) CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

12. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

13. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

14. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá

dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Dovolať prípustnosť svojho dovolania odôvodnil v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, k čomu dovolací súd poznamenáva:

15.1. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

15.2. Relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa dovolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

15.3. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

16. Dovolať v súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP v dovolaní formuloval otázku, ako je nutné vykladať pojem pomerná časť základnej zložky mzdy a či je možné ho stotožňovať s pojmom minimálny mzdový nárok.

17. Pokiaľ žalobca tvrdí, že k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci došlo v dôsledku nesprávnej interpretácie ustanovenia § 96 ods. 3 Zákonníka práce, keď súdy stotožnili pojem pomerná časť základnej zložky mzdy s pojmom minimálny mzdový nárok, podľa názoru odvolacieho súdu takýto záver z rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nevyplyva. Skutočnosť, že súdy v rámci právneho posúdenia vyvodili záver, že žalobcovi za predmetné obdobie patrí mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti vo výške minimálnej mzdy za hodinu, neznamena, že pojem pomerná časť základnej zložky mzdy s pojmom minimálny mzdový nárok skutočne stotožnili. Práve naopak, z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, že súdy rozlišujú medzi pojmom základná zložka mzdy a pojmom minimálny mzdový nárok a reflektujú vzájomný vzťah medzi nimi vyjadrený v ustanovení § 96 ods. 3 Zákonníka práce, a to, že zamestnancovi za každú hodinu neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku patrí alikvótna časť základnej zložky mzdy, najmenej však vo výške minimálnej hodinovej mzdy podľa osobitného predpisu. Pokiaľ by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo nesprávne preto, že súd žalobcov mzdový nárok vyčíslil z výšky minimálnej mzdy a nie z výšky základnej zložky jeho mzdy podľa pracovnej zmluvy, k tejto žalobcom tvrdenej vade nesprávneho právneho posúdenia veci ale nedošlo v dôsledku stotožnenia uvedených pojmov. Z tohto dôvodu žalobcom vymedzená právna otázka nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania v prejednávanej veci (identicky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2019 sp. zn. 4Cdo/165/2018 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. augusta 2019 sp. zn. 3Cdo/112/2018). Žalobca v dovolaní nezohľadňoval ani rozhodnú skutočnosť, že v zmysle právneho názoru súdov nižšej inštancie je ním uplatnený nárok v prevažnej miere premlčaný, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby v dotknutej časti. V kontexte otázky premlčania uplatneného nároku dovolateľ neuplatnil žiaden z dovolacích dôvodov i keď od jej vyriešenia záviselo v podstatnej časti rozhodnutie odvolacieho súdu.

18. Pokiaľ žalobca podaním zo 16. augusta 2022 dodatočne poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z

31. marca 2022 sp. zn. 5Cdo/119/2020, dovolací súd uvádza, že dané rozhodnutie nezáviselo na posúdení otázky položenej v tomto dovolaní a ani ju neriešilo.

19. So zreteľom na uvedené žalobcom nastolená právna otázka nebola určujúca (rozhodujúca) pre rozhodnutie vo veci samej, od jej vyriešenia rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo, a preto nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť podaného dovolania. Prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP nevyplýva.

20. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu, ktorým namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

21. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanému žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.